

மகா சீவராத்திரி

சிறப்பேற்றும் சிவராத்திரி

சிறப்பு என்ற சொல்லே சிவத்தைக் குறிப்பது தான். வள்ளுவர் கடவுளை சிறப்பு என்று தான் குறிப்பிடுகிறார். 'சிறப்பென்னும் செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச் சொல்' என்பது அவர் வாக்கு. வாழ்ந்து முடிந்து காமம் களைந்த வயதில் மனைவியோடு சேர்ந்து 'சிறந்தது பயிற்றல்' வேண்டும் என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இங்கே சிறந்தது என்பது சிவத்தைக் குறித்தது. முத்தியையும் தமிழில் சிறப்பு என்றே குறிப்பர். சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மணிவாசகர், சேக்கிழார் ஆகிய அருளாளர்கள் இன்னின்ன நட்சத்திரத்தில் முத்தி பெற்றனர் என்று குறிப்பிட வந்த ஒரு பழம் பாடல் இன்னின்ன நட்சத்திரத்தில் சிறந்தனர் என்று குறிப்பிடுவது இதற்குச் சான்று.

ஆக, சிறப்பு என்பது சிவத்தையும் சிவனை அடைந்து இன்புறும் பேரின்பத்தையும் குறிக்கும் என்பது தெளிவாகிறது.

இந்தச் சிறப்பைப் பெறுவதற்காகத் தான் நாம் பெறுவது பிறப்பு. பிறந்த இப்பிறப்பில் நாடோறும் இந்தச் சிறப்பை ஏற்றிக் கொண்டே செல்லுதல் வேண்டும். இதற்காக விரதங்களை ஏற்படுத்தினர்.

பலரும் என்ன நினைக்கிறோம்? சாப்பிடாமல் இருப்பது விரதம் என்று நினைக்கிறோம்; அப்படியே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் தமிழ் நெறி அப்படிச் சொல்லவில்லை. 'காப்பது விரதம்' என்று ஓளவை முதாட்டி அறிவுறுத்தியிருக்கிறார். இது வரை ஏற்றம் பெற்ற சிறப்பை புறச்சக்திகளின் தாக்குதலால் இழந்து விடாமல் காப்பது தான் விரதம் எனப்படும். இதைத்தான்

தொல்காப்பியம் 'சிறந்தது பயிற்றல்' என்று கூறியது.

இப்படிக் காலந்தோறும் சிறப்பை ஏற்றிக் கொள்வதற்குத் தான் பெரியோர்கள் விரதங்களை உண்டு பண்ணினார்கள். விரதங்களை பண்டிகைகள் என்று வழக்கில் சொல்லி வருகிறோம். நாடோறும் சிறப்பை ஏற்றிக் கொண்டே வருவதற்கு உரிய பூசையை நாட்பூசை என்று கூறினார்கள். சில முக்கிய காலங்களில் சிறப்பை ஏற்றுவதற்கு உரிய பூசையை சிறப்புப் பூசை என்றே கூறினார்கள். வள்ளுவரும் "சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம் வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு" என்று பண்டிகையை சிறப்பு என்றே கூறுகிறார்.

பண்டுதொட்டு வருவதால் பண்டிகை; காப்பதனால் விரதம். பண்டிகைகள் நம் உயிரில் சிறப்பாகிய சிவத்தைத் திகழச் செய்வதால் சிறப்பு. ஆக, விரதம், பண்டிகை, சிறப்பு என்ற மூன்றும் ஒன்றையே குறிக்கும்.

இவ்வாறு சிறப்பாகிய சிவத்தை உயிரில் செறிவேற்றம் செய்யும் சிவ விரதங்கள் மொத்தம் எட்டு. அவையாவன:

- 1) சோமவார விரதம்
- 2) திருவாதிரை விரதம்
- 3) சூல விரதம்
- 4) சிவராத்திரி விரதம்
- 5) உமாமகேசுவர விரதம்
- 6) கலியாண விரதம்
- 7) கேதார விரதம்

தெய்வமுரசு

8) இடப விரதம்.

இவ்வாறு சிவரகசிய கண்டம் என்ற நூல் கூறுகிறது. இந்த நூலின் உபதேச காண்டத்தை மட்டும் ஞானவரோதய பண்டாரம் என்ற பெரியார் தமிழில் செய்யுளாக்கி ஒரு நூல் படைத்தார். 'உபதேச காண்டம்' என்ற பெயரில் அமைந்த நூலும் மேற்கூறியபடி சிவவிரதங்கள் எட்டு என்று குறிப்பிடுகின்றது.

சிவரகசிய கண்டம் என்பது சங்கர சம்மிதை என்பதில் ஒரு பகுதி. இதுவே சிவபுராணம் பத்திலும் ஒன்றாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இந்த சிவரகசிய கண்டத்தை ஸ்காந்த புராணம் என்றும் கூறுவர்.

இனி, இந்தப் பண்டிகைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தை நிறுவி இருக்கின்றனர். அந்தந்த காலத்தில் அந்தந்த பண்டிகையில் சிவச்செறிவை ஏற்றிக் கொண்டு உய்யுங்கள் என்ற குறிப்பில் மணிவாசகரும் 'காலம் உண்டாகவே காதல் செய்து உய்மின்' என்று பாடுகிறார். இதில் வரும் காதல் சிவத்தின் மீது செய்யும் காதல்.

இந்தப் பண்டிகையை இந்தக் காலத்தில் கொண்டாட வேண்டும் என்ற பெரியோர்கள் விதித்தது ஏன்? அதற்கு ஓர் அறிவார்ந்த அடிப்படை உண்டு. அது முழுக்க முழுக்க சைவ சித்தாந்த நெறிப்படி அமைக்கப்பட்டது.

இதில் சிவராத்திரி எந்தக் காலத்தில் கொண்டாட வேண்டும்? நூல்கள் என்ன சொல்கின்றன?

“எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய அதன் முறையைக் கேளுங்கள்! மாசி மாதத்தில் தேய்ப்பிறையில் எந்த தினத்தில் சதுர்த்தசி இருக்கின்றதோ அந்த ராத்திரி சிவராத்திரியாகும்.”

இவ்வாறு உத்தர காமிக ஆகமத்தில் 11-வது படலத்தில் 'சிவராத்திரி பூஜா முறை' என்ற தலைப்பில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

‘மாசி மாதத்திய கிருஷ்ணபட்ச சதுர்த்தசி தினம்... இரவில் நித்திரை ஒழித்து நான்கு யாமங்களிலும் லிங்கத்தின் மத்தியில் விளங்குகின்ற மகேசுவரனை விதிப்படி பூஜை செய்வதே சிவராத்திரி.’

இவ்வாறு சிவரகசிய கண்டத்தின் சிவராத்திரி படலத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் உத்தர காமிக ஆகமத்தில் காட்டப் பெற்றுள்ள விதியோடு ஒத்துச் செல்கிறது. ஞானவரோதயர் எழுதிய உபதேசக் காண்டத்திலும் மகாசிவராத்திரியின் இந்தக் காலக் கணக்கு இப்படியே வேறுபாடின்றி வருகிறது.

எனவே மாசி மாத தேய்ப்பிறை பதினான்காம் நாள் இரவு தான் மகாசிவராத்திரி கொண்டாடப்பட வேண்டிய காலம் என்பது உறுதியாயிற்று.

இந்த குறிப்பிட்ட நாள் சிவராத்திரியாக ஏன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது என்பதை ஆய்வோம்.

சிவராத்திரி என்பது மாதந்தோறும் வருவதாக நாட்காட்களிலும் பஞ்சாங்கத்திலும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறதே என்று ஐயம் எழலாம்.

சிவராத்திரி மொத்தம் நான்கு வகைப்படும் என்று மேற்கண்ட நூல்கள் கூறுகின்றன. 1) நாள்தோறும் வரும் இரவின் நான்கு ஜாமங்கள். இது நித்திய சிவராத்திரி எனப்படும். 2) மாதந் தோறும் உள்ள தேய்ப்பிறை பதினான்காம் நாள் இரவு மாத சிவராத்திரி எனப்படும். 3) மாசி மாதம் வரும் அமாவாசைக்கு மறுநாள் பிரதமை திதியிலிருந்து தொடங்கி வளர்பிறையைத் தாண்டி தேய்ப்பிறையில்

தெய்வமுரசு

வரும் பதினானாம் நாளான சதுர்த்தசி வரை ஏறத்தாழ ஒரு மாதம் முழுவதும் கொண்டாடப்படும் சிவராத்திரி. இதற்கு மாசிப் பிரதமாதி சிவராத்திரி எனப்பெயர். 4)மேற்கூறியவாறு மாசி மாதத்தில் தேய்பிறையில் வரும் பதினான்காம் நாளான சதுர்த்தசியில் இரவு நான்கு ஜாமங்களிலும் கொண்டாடப்படுவது. இது தான் மகா சிவராத்திரி எனப்படும்.

எனவே ஒவ்வொரு நாள் இரவும் சிவராத்திரி என்றே கொள்ளப்படுதல் ஒரு வகை. அடுத்தது இயலாதவர்கள் மாதத்தில் தேய்பிறையில் வரும் பதினான்காம் நாள் இரவை மட்டும் சிவராத்திரி என்று கொண்டாடும் வகை. நாடோறும் மற்றும் மாதந்தோறும் கொண்டாட இயலாமற் போனதற்கு ஈடுகட்ட மாசிமாதம் முழுவதும் இரவில் சிவராத்திரி கொண்டாடும் வகை. எதுவும் கொண்டாட இயலாதவர்கள் மாசி மாத தேய்பிறை பதினான்காவது நாளையாவது அதன் சிறப்பு கருதி சிவராத்திரியாகக் கொண்டாட்டும் என்று பெரியோர் அமைத்த மகா சிவராத்திரி வகை நான்காவது வகை.

இப்படி நான்கு வகை பிரித்து அமைத்ததில் ஒன்று நன்றாகப் புரிகிறது. ஏனைய மூன்று வகை சிவராத்திரி எல்லோராலும் கொண்டாடப் பெற இயலாமற் போனாலும் நான்காவது வகை சிவராத்திரியாவது வருடத்திற்கு ஒரு முறையாவது கொண்டாடப் பட வேண்டும் என்று பெரியோர்கள் கருதி இருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. அதனால் தான் இதனை 'மகாசிவராத்திரி' என்று அதாவது பெரிய சிவராத்திரி என்று பெருமைப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். எனவே ஏனைய மூன்றும் பொது; நான்காவது சிறப்பு. இன்னும் சொல்லப் போனால் சிறப்பில் சிறப்பு. அப்படியானால் அந்த மகாசிவராத்திரியை அந்தக் காலத்தில் அமைத்ததில் ஏதோ

மிகப்பெரிய சிறப்பு இருக்க வேண்டும். அது என்ன? ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

பருவங்கள் சூரியனால் ஏற்படுகின்றன. அவை சூரியனின் சுற்றுப் பாதை அமைப்பினால் விளைகின்றன. சூரியனின் சுற்றுப் பாதை பூமியைச் சுற்றி ஒரே வட்டமாக அமையவில்லை; அந்த வட்டத்தில் பூமி மையத்திலும் இல்லை. இதைக் 'கோள சாத்திரம்' என்ற பழந்தமிழ் நூல் எடுத்துக் கூறுகிறது. அதனை இன்றைய விஞ்ஞானமும் ஒத்துக் கூறுகிறது.

இவ்வாறு சூரியனின் சுற்றுப்பாதை வட்டமாக இல்லாமல் நீள்வட்டமாக அமைந்திருப்பதாலும், பூமி அதன் மையத்தில் இல்லாததாலும் சூரியன் பூமிக்குச் சில காலங்களில் மிக அருகாமையில், சில காலங்களில் பூமியை விட்டு தூரத்தில் அமைகிறது. சூரியன் பூமிக்கு அருகாமையில் இருக்கும் போது சூரியனின் கதிர்கள் நேரடியாக நெருங்கி வீசுகின்றன. சூரியன் பூமியை விட்டு விலகிய போது கதிர்களின் தாக்கம் குறைகின்றன. சூரியன் பூமிக்கு அருகாமையில் இருக்கும் போது பகல் காலம் அதிகமாக இருக்கும். பூமியை விட்டு விலகி இருக்கும் போது இரவுக்காலம் அதிகமாக இருக்கும். இவ்வாறு ஆண்டின் ஆறுமாதங்களில் பகல் காலம் அதிகமாகவும், ஏனைய ஆறுமாதங்களில் இரவுக்காலம் அதிகமாகவும் இருக்கும்.

இவ்வாறு பகல்காலம் அதிகமான ஆறு மாதங்களாவன: தை, மாசி, பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி, ஆனி. இவை உத்திராயணம் எனப்படும். இரவுக்காலம் அதிகமான ஆறுமாதங்களாவன: ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி. இவை தட்சிணாயணம் எனப்படும்.

தெய்வமுரசு

இதனால் ஒரு நாளை இரவுக்காலம், பகல் காலம் என்று கூறுபடுத்துவது போல ஆண்டையும் கூறுபடுத்தலாம். நாளிரவு நாட்பகல் என்பது போல ஆண்டிரவு, ஆண்டுப்பகல் என்றும் கூறலாம். இதை தேவஇரவு, தேவப் பகல் என்று சுவையான ஓர் உருவகமாகப் பெரியோர்கள் கூறினார்கள். இங்கே நினைவில் கொள்ள வேண்டிய ஓர் உண்மை உண்டு. பகல் முழுவதும் ஒரேபடித்தாக சூரிய ஒளி இருப்பதில்லை; அதே மாதிரி இரவு திடீரென ஒரு நொடியில் இருளுடன் கவிந்து விடுவதில்லை. பகல் பொழுது என்பது இரவின் இருளிலிருந்து மீண்டும் மெல்ல மெல்ல ஒளியேறி உச்சம் அடைந்து பின் மங்கி மாலையாகி இரவில் ஓடுங்குகின்றது. இரவும் மங்கலான இருளில் இருந்து அடர்த்தியாகிக் கொண்டே வந்து நடு

யாமத்தில் கன இருளாகி நள்ளிரவு என்று பேர்பெற்று அதன் பின் மெல்ல மெல்ல விலகி வைகறையில் சென்று கரைந்து பகலுக்கு வழிவிடுகிறது.

இப்படி நாளிரவும், நாட்பகலும் மெல்ல ஏறி இறங்குவது போலவே ஆண்டிரவும், ஆண்டுப் பகலும் ஏறி இறங்குகின்றன. எனவே இரண்டையும் ஒப்பிட்டுக் கூற வழி வகை ஏற்படுகிறது. அதனை அட்டவணையாக்கிப் பார்ப்போம்.

இந்த அட்டவணையைப் பார்த்தோமானால் ஒளியேறும் காலங்களும் உள்ளன; இருள் சூழும் காலங்களும் உள்ளன. இவற்றில் இருள் திணிந்து அடர்த்தியாக உச்சத்தை எட்டும் காலம் புரட்டாசி மாதம் என்பதை அறியலாம். அதாவது ஒரு நாளில் இரவு 10 மணிக்கு மேல் நள்ளிரவு 12.00 மணி வரை இருள்

காலம்	மாதம்	பொழுது ஒப்பு (மணியில்)
முன்பனிக்காலம்	மார்கழி	வைகறை-4.00 முதல் காலை 6.00 வரை
முன்பனிக்காலம்	தை	காலை 6.00 முதல் 8.00 வரை
பின்பனிக்காலம்	மாசி	காலை 8.00 முதல் காலை 10.00 வரை
பின்பனிக்காலம்	பங்குனி	காலை 10.00 முதல் பகல் 12.00 வரை
வேனில்காலம்	சித்திரை	பகல் 12.00 முதல் பிற்பகல் 2.00 வரை
வேனில்காலம்	வைகாசி	பிற்பகல் 2.00 முதல் மாலை 4.00 வரை
முதுவேனில்காலம்	ஆனி	மாலை 4.00 முதல் மாலை 6.00 வரை
முதுவேனில்காலம்	ஆடி	மாலை 6.00 முதல் இரவு 8.00 வரை
கார்காலம்	ஆவணி	இரவு 8.00 முதல் இரவு 10.00 வரை
கார்காலம்	புரட்டாசி	இரவு 10.00 முதல் இரவு 12.00 வரை
கூதிர்காலம்	ஐப்பசி	இரவு 12.00 முதல் இரவு 2.00 வரை
கூதிர்காலம்	கார்த்திகை	இரவு 2.00 முதல் வைகறை 4.00 வரை

தெய்வமுரசு

திணிந்து உச்சத்தை எட்டும் காலம். அதற்கு இணையாக புரட்டாசி மாதம் ஆண்டிரவுப் பகுதியில் அமைவதைக் காணலாம். எனவே புரட்டாசி மாதம் இருள் திணியும் காலம்.

அதாவது ஆணவ மலமாகிய இருள் திணிந்த காலமாக இதைக் கூறலாம். இது உயிரைப் பொறுத்த வரை அமைவது. இறைவனைப் பொறுத்தவரை இது எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கிய காலத்திற்கு இணை என்று கூறலாம்.

இறைவன் எல்லாவற்றையும் தன்னுள் ஒடுக்கிக் கொண்ட நிலையை வடமொழியில் லய நிலை என்பர். தமிழில் ஒடுக்க நிலை என்பர். ஒடுக்கம் என்றால் இது முழு ஒடுக்கம். இறைவனின் பாதி எனப்படும் சத்தி கூட இறைவனில் ஒடுங்கி விடுகிறாள். அதற்கு முன் சதாசிவம், மகேசுரன், அரன், அரி, அயன் என்று எல்லோரும் ஒடுங்கி விட அவர்களை எல்லாம் தன்னுள் ஒடுக்கிக் கொண்ட சத்தி தானும் இறைவனில் ஒன்று கூட எஞ்சாமல் ஒடுங்கி விடுகிறாள். இதனைத் திருமுறைகளில் அருளாளர்கள் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார்கள். திருமுறைகள் மட்டுமின்றி புறநானூறு என்னும் சங்கத் தமிழ் இலக்கியமும் இதற்குச் சான்று பகர்கிறது.

**“பெண்ணுரு ஒருதிறன் ஆகின்ற அவ்வுரு
தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினும் கரக்கும்”**

என்பது புறநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்து வரிகள். பெண்ணுரு என்பது சத்தியைக் குறித்தது. பெண்ணுரு ஒரு திறன் ஆகின்றது என்ற வரியின் மூலம் இறைவன் தன்னிலிருந்து சத்தியை விரித்து உலகை ஆக்குகிறான் என்னும், ‘அவ்வுரு தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினும் கரக்கும்’ என்ற வரியின் மூலம் தன்னிலிருந்து விரித்த சத்தியை வேண்டுகங்கால் விரித்த உலகை ஒடுக்கிச்

சத்தியைத் தன்னுள் அடக்கி மறைத்துக் கொள்ளும் என்றும் சைவசித்தாந்தக் கருத்தை புறநானூறு அப்படியே விண்டுரைக்கும்.

எனவே உலக ஒடுக்கமும், உலக ஆக்கமும் இறைவனால் நடைபெறுவது என்பது புறநானூறு கூறும் தமிழ்நெறிக் கொள்கை. அதனை அப்படியே பின்வந்த சைவ இலக்கியங்கள் மேற் கொண்டன. ஆக, இறைவனின் லய நிலை இருவகைப்படும். ஒன்று, லய நிலையில் இருந்து சத்தியை விரித்து உலகை உருவாக்கும் நிலையில் இருப்பது; மற்றது, உலக ஆக்கத்தை ஒடுக்கி, சத்தியையும் ஒடுக்கி முழு லய நிலை நோக்கியது. அதாவது உருவாக்கத்திற்கு ஆயத்தமாக உள்ள லய நிலை ஒன்று; மற்றது உருவாக்கியதை எல்லாம் ஒடுக்கிக் கொண்டு நிற்கிற லயநிலை.

இதில் புரட்டாசி மாதம் இருள் திணிந்த நிலை உருவாக்கத்திற்குத் தயாரான இறைவனது லயநிலையைக் குறிக்கும். அதனால் தான் புரட்டாசி மாத அமாவாசையில் உலக உருவாக்கத்திற்கு ஆதாரமாக இறைவன் தன்னிலிருந்து சத்தியை விரிப்பதைக் குறித்து சத்தி வழிபாடான நவராத்திரி பண்டிகை கொண்டாடப் பெறும்படி அமைத்தார்கள் ஆன்றோர்கள்.

சிவராத்திரி சத்தியோடு எல்லாம் ஒடுங்குகின்ற லயநிலையைக் குறிப்பது. லய நிலையைக் குறிப்பதற்காகத் தான் இருள் திணிந்த இரவை தேர்ந்தெடுத்தனர் ஆன்றோர். ஆனால் இந்த இரவை மாசி மாதத்து இரவாக அமைத்தது ஏன்? மாசி மாதம், அட்டவணையைப் பார்க்க, காலை 8.00 மணி முதல் 10.00 மணிவரை உள்ள பகல் காலத்திற்கு இணையாக உள்ளது. இதில் இரவைத் தேர்ந்தெடுத்தது லயநிலைக்குப் பொருத்தமான இருள்

தெய்வமுரசு

காலமாக இல்லையே என்று ஓர் ஐயம் எழலாம்.

இது ஒளியிலிருந்து, அதாவது உருவாக்கத்திலிருந்து இருளை, அதாவது ஒடுக்கத்தை நோக்கிய லயநிலை என்பதைக் காட்ட ஒளிக்கால மாசி மாதத்தின் இருட் கால இரவைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

புரட்டாசி மாதத்திலிருந்து மாசி மாதம் வரை நடைபெறுகிற நிகழ்ச்சிகளும் இதனை நன்கு உறுதிப்படுத்துகின்றன.

புரட்டாசி மாதம் இருட்காலம் ஆதலால் இறைவனது லய நிலையையும், உயிர்கள் ஆணவ இருளில் அழுந்தித் துன்புறும் நிலையையும் சரியாகக் குறிக்கும் என்று முன்னர்க் கூறியதை நினைவில் வைக்கவும். இனி, உயிர்களின் ஆணவ மலத்தை அவைகளோடு தொடர்பு கொண்டு சத்தி தேய்த்து தேய்த்து மல இருளிலிருந்து உயிர்களை நீக்குகிறாள். எது போல என்றால் கடினமான பெயிண்டில் தின்னர்(Thinner) கலந்து அதை இளக்கி நீராக்குவது போல என்று கொள்ளலாம். இவ்வாறு ஆணவ இருள் கரையைக் கரைய ஒளி ஏறிக்கொண்டே வரும். இது தான் மார்கழி மாத வழிபாடாக மலர்ந்தது. அட்டவணையில் மார்கழி மாதம் வைகறையைக் குறிப்பது காண்க. வைகறையில் இரவின் இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு வானில் ஒளிக்கற்றைகள் தோன்றுகின்றன. அது போல உயிரை மறைத்த ஆணவ இருள் தேய்ந்து அருளொளிக் கற்றைகள் வீசத் தொடங்குகின்றன. உயிர் புதிய அருளனுபவம் பெறத் தொடங்குகிறது அருள் உதயமாகிறது.

இதைக் குறிக்கத் தான் மார்கழி மாதத்தில் வைகறையில் எழுந்து இறைவழிபாடு செய்யும் வழக்கத்தைப்

பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தினர். இந்த அருளொளி ஏற ஏற உயிர் பக்குவம் உறுகிறது. இந்தப் பக்குவ முதிர்ச்சியில் குரு வந்து தீக்கை செய்து உயிரை ஒளியேற்றி இறையொளியில் தூக்கி விடுவார். அதைத்தான் தைப்பூச வழிபாடு குறிக்கிறது. தைப் பூசம் தீக்கைக்கு உரிய நாள் என்று இதனால் தான் ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. அதனால் தான் வள்ளலார் தைப்பூச ஒளி நாளை ஜோதி தரிசன நாளாக அமைத்தார். இதைத் தான் 'தைப்பூசம் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்' என்று சம்பந்தர் பாடி எலும்பைப் பெண்ணாக எழுப்பினார். தை மாதம் அட்டவணையில் காலை 6.00 மணியில் இருந்து 8.00 மணி வரை உள்ள ஒளிக்காலத்தைக் குறிப்பதன் உட்பொருளும் இதனால் புரியும்.

தீக்கை பெற்ற உயிர் ஒளியேற்றத்தில் முதிர்ந்து சிவ ஒளியில் ஓடுங்குவது தான் சிவராத்திரி எனப்படும். அதனால் தான் ஒளிக்காலமாகிய மாசி மாதத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து லய நிலையாகிய ஒடுக்கத்தைக் குறிக்க அதன் இருட்பக்கத்து பதினான்காம் நாளின் இருள் திணிந்த இரவைத் தேர்ந்தெடுத்தனர் பெரியோர்.

ஆகவே, உயிர் ஆணவ இருள் நிலையில் இருந்து ஒளியேற்றம் பெறும் முறைமையில் வைத்து இறுதியில் இறையொளியில் ஓடுங்குவதைக் குறிக்க இருள் திணிந்த புரட்டாசியில் நவராத்திரி பண்டிகையில் தொடங்கி ஒளிதோன்றிய மாசி மாதத்தில் சிவராத்திரியில் முடித்து தமிழரின் சித்தாந்தச் செந்நெறிக்கு ஏற்ப வழிபாடுகளை எல்லாம் அமைத்துக் காட்டிய ஆன்றோர்களின் அறிவுக்கு ஈடு இணை ஏது? பண்டிகைகள் எல்லாம் விதம் விதமான பல காரங்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டவை அல்ல என்பதையும்

தெய்வமுரசு

அவற்றின் உட்பொருளையும் அறியும் போது மெய்சிலிர்த்துப் போகிறோம் அல்லவா ?

சிவராத்திரியின் உட்பொருள் அதோடு அமைந்து விடவில்லை. படைக்கப்பட்ட எல்லா உயிர்களும் ஒரு பிறப்பிலேயே முத்தி அடைந்து விடுவதில்லை. சில பக்குவத்தில் பின் தங்கி விடுகின்றன. பின் தங்குவதிலும் பலவேறு நிலைகள். சில பக்குவத்தில் ரொம்பவும் பின் தங்கி விடுகின்றன. சில பக்குவமுதிர்வில் சற்றே பின் தங்கி நிற்கின்றன. அதாவது சில உயிர்களுக்கு இது ஒளியொடுக்கம். சில உயிர்களுக்கு இருளொடுக்கம். ஒரே ஒடுக்கம் சிலர்க்கு ஒளியாகவும், சிலர்க்கு இருளாகவும் இருப்பதைத்தான் திருவாசகத்தில் 'சோதியே துன்னிருளே' என்று பாடப்பட்டது.

இனி, இறைவன் என்ன செய்கிறான் என்றால் பக்குவத்தில் சற்றே பின் தங்கி நிற்கின்ற உயிர்களை மீண்டும் பிறப்புச் சுழல் முறைக்கு அனுப்புவதில்லை. அவை ஒடுக்க நிலையில் வணங்கி நிற்க அந்த வணக்கத்தை ஏற்று பிறப்புச் சுழலிருந்து கழற்றி அவற்றிற்கு முத்தி அளிக்கிறான். இவ்வாறு பிரளயத்தில் அதாவது ஒடுக்கத்தில் பந்தங்கள் கழலப் பெற்று முத்திபெறத் தகுதி பெறுபவர் பிரளயாகலர் எனப்படுவர். இவர்கள் எந்தப் பக்குவத்தில் இருப்பவர்கள் என்றால் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களில் மாயை என்ற மலத்தினின்றும் நீங்கி இருமலங்களின் வாதனை மட்டும் இலேசாகக் கொண்ட பக்குவத்தினர்.

எனவே அந்தப் பக்குவத்திற்கும் கீழாக மூன்று மலங்களையும் உடைய நம் போன்றோர்கள் ஒடுக்க நிலையில் இறைவனோடு ஒடுங்கி இருந்து மீண்டும் அடுத்த உலக உற்பத்தியில் பிறவி பெற்று தேற்றம் பெறவேண்டும். அப்படியானால் நம் போன்றவர்களுக்குக் கதி மோட்சமே கிடையாதா என்று சலிப்படைய வேண்டாம்.

ஒடுக்கக் காலத்தில் இறைவனை எண்ணி எண்ணத்தால் வழிபாடு செய்தால் அந்த எண்ணத்தின் வலிமையைப் பொறுத்து பெற இருக்கும் பிறவிகளின் எண்ணிக்கையைப் பெருமளவிற்குக் குறைத்துக் கொள்ளலாம். எனவே தான் ஒடுக்க நிலையைக் குறிக்கும் சிவராத்திரி வழிபாடு நம்போன்றோர்க்கு சிறப்பு மிக்கது; நம்முடைய சிறப்பில் நம்மை ஏற்றுவது. அதனால் தான் சிறப்பேற்றும் சிவராத்திரி என்று இது அழைக்கப்பட்டது.

இப்படிப் பல பிறவிகளை இந்தச் சிவராத்திரி வழிபாடு குறைத்துவிடும் என்பதனால் தான் பல பாவங்களை செய்த வேடன், குட்ட நோயாளி, கொடும் பாதகன் என்பன போன்ற கதாபாத்திரங்களைப் படைத்து அவர்கள் கூட சிவராத்திரி வழிபாடு செய்து பாவம் நீங்கிச் சிறப்பெய்தினார்கள் என்று சிவரகசிய கண்டம், உபதேசக் காண்டம், சிவதருமோத்தரம் போன்ற சிவ புராணங்கள் கதை கட்டிக் கூறியது. கதைக்குள் ஒளிந்த கருத்து இது தான்.

நம் பாவங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேய்வதைக் காட்டவே, நள்ளிரவிலிருந்து நான்கு ஜாமங்களிலும் சிவ வழிபாடு செய்யச் சொன்னார்கள். நள்ளிரவிலிருந்து சிவ வழிபாடு செய்யச் செய்ய இருள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகுகிறது அல்லவா? அது நம் பாவங்கள் கழிவதைக் குறிக்கும்.

எனவே மகா சிவராத்திரியில் பொழுதைத் தூங்கிக் கழித்து விடாதீர்கள்! கூப்பங்கள் கையை! கடிமாமலர் தூவி நின்று பைவாய் பாம்பரை ஆர்த்த பரமனை நோக்கித் தவறாமல் கூப்பங்கள் உங்கள் கைகளை!

ஓம் சிவாய நம!